

บทเรียน CCP

12 อัศจรรย์ของพระเยซูเจ้า

โดย ศูนย์คริสตศาสนธรรมสังฆมณฑลราชบุรี

บทเรียนที่ 3
พระเยซูเจ้าทรงรักษาคนรับใช้ของนายร้อย
(มธ. 8:5-13)

เพื่อให้ผู้เรียน

1. รู้และจดจำอัศจรรย์ พระเยซูเจ้าทรงรักษาคนรับใช้ของนายร้อยที่เป็นอัมพาต
2. ตระหนักถึงท่าทีในการขอความช่วยเหลือจากผู้อื่น
3. มีความรัก เห็นอกเห็นใจผู้อื่นตามแบบอย่างของนายร้อย

ละครสั้น "ขอด้วยใจสุภาพ"

อุปกรณ์ ดินสอ 2 แท่ง

ดำเนินการ 1. ผู้สอนจัดฉากให้เป็นเหมือนห้องเรียน

2. ผู้สอนจัดหาผู้เรียนเพื่อมาแสดงตามบทบาทเป็น ด.ช.ก้อง และ ด.ญ.มิน

ผู้สอนเกริ่นนำ ณ ห้องเรียนแห่งหนึ่ง มีเด็ก ๆ ต้องการขอความช่วยเหลือจากคุณครู เดี๋ยวเรามาดูไปพร้อม ๆ กันว่า **"การขอด้วยใจสุภาพ"** นั้นทำอย่างไร แล้วมีใครทำอะไร อย่างไร และเกิดอะไรขึ้น

ด.ช.ก้อง: (พูดเสียงห้วน) ครู! ผมไม่ได้เอาดินสอมา ขอยืมหน่อย!

คุณครู: (นิ่ง ๆ) ก้อง...ไหนลองพูดใหม่อีกทีสิครับ

ด.ญ.มิน: (เดินเข้ามา ยิ้มและไหว้) คุณครูคะ หนูลืมเอาดินสอมาค่ะ หนูขอยืมดินสอของคุณครูสักแท่งได้ไหมคะ

คุณครู: (ยิ้ม และยื่นดินสอให้พร้อมกับพูดว่า) ได้สิจ๊ะมิน อ่ะ นี่ ดินสอ

ด.ช.ก้อง: (ก้องที่ยังยืนอยู่ที่โต๊ะครู จึงพูดขึ้นว่า) อ้าว ทำไมครูให้มินง่ายจัง ผมมายืมก่อน ทำไมครูไม่ให้ผมก่อนล่ะ...

คุณครู: เพราะมินใช้น้ำเสียงและวาจาสุภาพเรียบร้อย ไม่ได้ใช้น้ำเสียงเหมือนสั่งครูนี่จ๊ะ เวลาที่ต้องการความช่วยเหลือจากคนอื่น หนูก็ต้องพูดดี ๆ เพราะว่าคนอื่นไม่จำเป็นต้องช่วยหนูก็ได้ ยิ่งถ้าเราพูดจาไม่ไพเราะ ไม่สุภาพ ก็อาจไม่มีใครอยากช่วยเรา ไหน ก้องลองพูดกับครูใหม่ซิ

ด.ช.ก้อง: คุณครูครับ ผมลืมเอาดินสอมา คุณครูพอจะมีดินสอให้ผมยืมสักแท่งไหมครับ

คุณครู: ได้จ้ะ พูดจาไพเราะแบบนี้ค่อยน่ารักหน่อย อ่ะนี่ (คุณครูยื่นดินสอให้ก้อง) ครูให้ยืม

ด.ช.ก้อง: ขอบคุณครับ วันหลังผมจะพูดจาดี ๆ พูดด้วยความสุภาพเสมอครับ

คุณครู: ดีมากจ่ะ ทั้งสองคนไปนั่งที่ได้

ด.ช.ก้อง/ด.ญ.มิน: ขอบคุณครับ/ขอบคุณค่ะ

วิเคราะห์ ผู้สอนสนทนากับผู้เรียน

1. ละครสั้นที่เพิ่งดูไปชื่อเรื่องอะไร (การขอด้วยใจสุภาพ)
2. ในเรื่องราวมีตัวละครกี่คน ชื่ออะไรบ้าง (3 คน ได้แก่ คุณครู ด.ช.ก้อง และด.ญ.มิน)
3. ในฉากแรก ด.ช.ก้องลืมดินสอ เลยไปขอคุณครูว่าอย่างไร (ครู ผมไม่ได้เอาดินสอมา ขอยืมหน่อย)
4. คำที่ ด.ช.ก้อง ใช้ขอความช่วยเหลือจากผู้อื่น เป็นคำที่ดีหรือไม่ เพราะเหตุใด (ไม่ดี เพราะน้ำเสียงแข็งกร้าวเหมือนออกคำสั่งมากกว่าขอ)
5. แล้วทำไมคุณครูถึงยอมให้ ด.ญ.มินยืมดินสอได้ง่ายกว่า (เพราะ ด.ญ.มินพูดจาไพเราะ สุภาพ อ่อนโยน)
6. หากต้องการขอความช่วยเหลือจากผู้อื่น ควรจะใช้คำพูดอย่างไร ลองยกตัวอย่างสถานการณ์ (ให้นักเรียนช่วยกันตอบ

สรุป เมื่อเราต้องการความช่วยเหลือจากใคร ควรขอด้วยวาจาที่สุภาพอ่อนโยน อ่อนน้อมถ่อมตน เพราะความสุภาพอ่อนโยน ทำให้ความรักและความช่วยเหลือเกิดขึ้นได้เสมอ เช่นเดียวกับการอธิษฐานภาวนาเพื่อวอนขอสิ่งต่าง ๆ จากองค์พระผู้เป็นเจ้า เมื่อเราวอนขอพระองค์ด้วยความสุภาพถ่อมตนและไว้วางใจ พระองค์จะประทานความช่วยเหลือแก่เราเสมอ

1. ในโลกปัจจุบัน เราอยู่ในสังคมที่เน้นสิทธิของตนเองมากขึ้น ทำให้บางครั้งการขอกลายเป็นสิ่งที่ดูไม่จำเป็น เพราะต่างคนก็ต่างต้องทำหน้าที่ของตนอยู่แล้ว หลายคนอาจจะสงสัยว่า ทำไมต้องขอ อยู่แบบไม่พึ่งพาใครไม่ได้หรือ แต่ในความเป็นจริงพบว่าเมื่อเราลำบากก็ยังต้องขอความช่วยเหลือจากผู้อื่นอยู่ดี เช่น ขอให้เพื่อนช่วยสอนการบ้านให้ ขอเงินจากคุณพ่อคุณแม่ ฯลฯ แต่ก็ชวนคิดว่า ทำไมบางคนขอเท่าไรก็ไม่ได้ แต่บางคนมีคนพร้อมให้ความช่วยเหลือ ซึ่ง**อาจารย์จตุพล ชมภูนิช วิทยากรและนักพูด**ได้ให้วิธีการ **“ขออย่างไรให้ได้ความช่วยเหลือ”** ไว้ดังนี้ คือต้อง**ขอให้ถูกคน** คือขอคนที่รู้ว่าเขาจะช่วยเราได้ และขอให้**ถูกที่ ถูกเวลา** นอกจากนั้นยังต้อง**ขอด้วยความสุภาพ** มีมารยาท ขออย่าง**จริงใจตรงไปตรงมา** ไม่โกหกกัน ซึ่งการขอแบบนี้มีแนวโน้มที่จะได้รับความช่วยเหลืออย่างแน่นอน

2. เราสามารถเห็นแบบอย่างการขออย่างไรให้ได้ความช่วยเหลือนี้ ปรากฏในเรื่องของนายร้อยที่วอนขอความช่วยเหลือจากพระเยซูเจ้าให้กับผู้รับใช้ของตน (มธ. 8:5-13, ลก. 7:1-10) ในพระคัมภีร์ นายร้อยรู้จักเรื่องราวของพระเยซูเจ้าและรู้ว่าพระองค์คือคนที่จะช่วยเขาได้ เมื่อเขามาหาพระเยซู เขาพูดด้วยความสุภาพถ่อมตนว่า

“พระองค์เจ้าข้า ข้าพเจ้าไม่สมควรให้พระองค์เสด็จเข้ามาในบ้านของข้าพเจ้า แต่ขอพระองค์ตรัสเพียงคำเดียวเท่านั้น ผู้รับใช้ของข้าพเจ้าก็จะหายจากโรค” (มธ. 8:8)

นายร้อยมาหาพระเยซูเจ้าด้วยท่าทีที่สุภาพ ถูกที่ และถูกกาลเทศะ และแม้เขาจะเป็นผู้ที่มีอำนาจ มีตำแหน่ง มีผู้อยู่ใต้บังคับบัญชามากมาย รวมถึงคนรับใช้ที่เจ็บป่วยผู้นั้นที่เขาจะไม่ใส่ใจ ไม่สนใจก็ได้ หรือจะออกคำสั่งให้ใครมาตามพระเยซูเจ้าก็ได้ แต่เขากลับมาด้วยตัวเอง และวอนขอความช่วยเหลือจากพระองค์ด้วยความสุภาพ แสดงให้เห็นว่าเขาไว้ใจให้พระองค์เป็นพระผู้ช่วยของเขา ความสุภาพถ่อมตนและความเชื่อที่เขามี ทำให้พระเยซูเจ้าทรงชื่นชม และการมีใจเมตตาคิดถึงผู้รับใช้ของตน พระเยซูเจ้าทรงรักษาผู้รับใช้ของเขาให้หาย

3. ซึ่งสอดคล้องกับถ้อยคำที่นักบุญออกัสตินกล่าวไว้ว่า “จงทำสิ่งที่ท่านทำได้ และภาวนาเพื่อสิ่งที่ท่านทำไม่ได้ และพระเจ้าจะทรงประทานความสามารถแก่ท่าน” และในคำสอนพระศาสนจักรบอกเราว่า การภาวนาคือประตูบานใหญ่ที่นำไปสู่ความเชื่อ ผู้ที่ภาวนาไม่ได้มีชีวิตเพื่อตนเองหรือด้วยพละกำลังของตนเองอีกต่อไป แต่ตระหนักว่ามีพระเจ้าผู้ซึ่งเขาสนทนาด้วยได้ ผู้ภาวนาจะวางใจในพระเจ้ายิ่งวันยิ่งมากขึ้น ความพากเพียรพยายามในการภาวนาประจำวัน จึงเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตคริสตชนและแต่ละคนมีวิธีการเรียนรู้การภาวนาที่แตกต่างกัน เป็นเรื่องน่าแปลกใจที่การภาวนาเป็นพระพร ซึ่งจะได้รับก็โดยอาศัยการภาวนาเท่านั้น (ดู CCC 2558-2565)

4. เรื่องราวการวอนขอความช่วยเหลือจากพระเยซูเจ้าของนายร้อยผู้นี้ เตือนใจเราใน 2 ประเด็นคือ ให้เรามีความรักและเห็นอกเห็นใจผู้อื่นที่กำลังต้องการความช่วยเหลือ โดยเฉพาะผู้ที่มีความเจ็บป่วย ดั่งนายร้อยผู้นั้น ซึ่งทำให้ได้เห็นว่าเราสามารถภาวนาวอนขอเพื่อผู้อื่นได้ และเลือกที่จะเข้ามาหาพระเยซูเจ้า ให้พระองค์เป็นพระผู้ช่วยในเรื่องที่เกินความสามารถของเรา วอนขอด้วยความสำนึกถึงความต่ำต้อยและด้วยความสุภาพถ่อมตน ยอมรับว่าทุกสิ่งเป็นพระหรรษทานจากพระเจ้า ไม่ใช่สิ่งที่เราสมควรได้รับเอง มีความไว้วางใจในพระประสงค์ของพระองค์ แม้บางครั้งสิ่งที่ขออาจจะไม่ได้รับเสมอไป และไม่ว่าผลของการขอจะเป็นอย่างไร เราก็ยังเชื่อมั่นว่านั่นคือพระประสงค์ของพระเจ้า เหตุว่า **“พระเจ้าทรงบันดาลให้ทุกสิ่งกลับเป็นประโยชน์แก่ผู้ที่รักพระองค์”** (รม. 8:28)

ก. ข้อควรจำ

1. การขอความช่วยเหลือ ควรขอให้ถูกคน ถูกที่ ถูกกาลเทศะ และต้องใช้ท่าทีในการวอนขอด้วยความสุภาพ
2. ความสุภาพถ่อมตนและความเชื่อที่นายร้อยมี ทำให้พระเยซูเจ้าทรงชื่นชม และการมีใจเมตตาคิดถึงผู้รับใช้ของตน พระเยซูเจ้าทรงรักษาผู้รับใช้ของเขาให้หาย
3. เราสามารถภาวนาวอนขอเพื่อผู้อื่นได้
4. ให้เราเลือกที่จะเข้ามาหาพระเยซูเจ้า ให้พระองค์เป็นพระผู้ช่วยในเรื่องที่เกินความสามารถของเรา
5. ให้เราวอนขอด้วยความสำนึกถึงความต่ำต้อยและด้วยความสุภาพถ่อมตน

ข. กิจกรรม “วอนขอเพื่อผู้อื่นด้วยใจสุภาพ”

ดำเนินการ

1. ผู้สอนจัดเตรียมสถานที่รับบริจาคสำหรับกิจเมตตา เช่น เสื้อผ้า สิ่งของเครื่องใช้ หรืออุปกรณ์การเรียน โดยติดต่อประสานกับสถานสงเคราะห์ หน่วยงานที่เปิดรับบริจาค หรือชุมชนในละแวกบ้านและโรงเรียน
2. ผู้สอนมอบหมายให้ผู้เรียนไปบอกเล่าแก่คนที่บ้านอย่างสุภาพเรื่องการบริจาคที่กำลังจะจัดขึ้น ใช้โอกาสนี้ในการขอแบ่งปันเสื้อผ้า สิ่งของ หรืออุปกรณ์ที่เป็นประโยชน์ เพื่อนำมาบริจาคแก่ผู้ที่ขาดแคลน
3. ผู้สอนและผู้เรียนร่วมกันประชาสัมพันธ์กับเพื่อน/นักเรียนในโรงเรียนเรื่องการขอบริจาคเสื้อผ้า สิ่งของ อุปกรณ์ต่าง ๆ ให้แก่ผู้ที่ขาดแคลน
4. เมื่อมีการนำสิ่งของมารวมกันแล้ว ผู้สอนพาผู้เรียนนำสิ่งของไปส่งมอบแก่ผู้รับ เพื่อปลูกฝังจิตตารมณ์แห่งความเมตตา การแบ่งปัน และการวอนขอเพื่อผู้อื่นด้วยใจสุภาพถ่อมตน
5. จากกิจกรรมที่ทำ ผู้สอนนำผู้เรียนให้แบ่งปันในห้องเรียนถึงสิ่งที่ผู้เรียนได้รับ และได้เรียนรู้จากการขอเพื่อผู้อื่น หรืออาจเป็นการเรียนในครั้งต่อไป

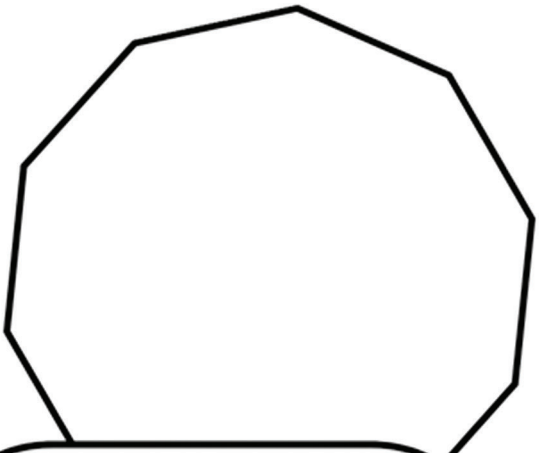
ค. การบ้าน

1. ให้ผู้เรียนกลับไปเล่าเรื่องอัศจรรย์ของพระเยซูเจ้าที่ทรงรักษาผู้รับใช้ของนายร้อยให้คนที่บ้านฟัง และแบ่งปันประสบการณ์ถึงสิ่งที่ได้รับมาจากการไปขอรับบริจาคของให้กับคนที่บ้านฟัง
2. ให้ผู้เรียนทำ “บันทึกคำขอด้วยใจสุภาพ” ใบงาน หน้า 25 จากนั้นนำมาแบ่งปันในคาบเรียนครั้งต่อไป

บันทึก คำขอด้วยใจสุภาพ

ฉันวอนขออะไร เพื่อใคร?

ฉันไปขอจากใคร?

ผลเป็นอย่างไร และความรู้สึกของฉัน
เป็นอย่างไร?

ฉันใช้คำขออย่างสุภาพ
ว่าอย่างไร?

หากต้องภาวนาเพื่อผู้อื่น
ฉันจะภาวนากับองค์พระผู้เป็นเจ้า
ว่าอย่างไร?

สารคำสอน

สารคำสอน ปีที่ 32 ฉบับที่ 185 ปีการศึกษา 2569/2026

www.kamsondeedee.com

www.facebook.com/kamsonratchaburi

www.youtube.com/@kamsondeedee